

Евгений Евтушенко

Аз във двадесет и първия
век...

Аз във двайсет и първия век,
като в Двайстия, пак ще съм нужен;
не раздран на цитати послушни,
а разхвърлян по люлки въздушни,
излетели с възторжен ек.

Век, без грубости опитомен,
залюлявам те аз до небето –
също както засилвам хлапето
сополиво, с очи като мен.

Аз във Двайсет и Първи Век
ще прекрача, уви, не невръстен,
но и не като старче небърснато,
като злобно мърморещ човек.

Ще достигна, изпънал снага
синевата ти изумена,
като клонка на суха леска,
но останала все тъй зелена.

С лакти път ще проправя до теб,
като на първенство с куп Пелета,
в твоя свят, съграден от мелета –
безпаспортен, безвластен, безхлеб.

Стигнал в Двайсет и Първи – страни
ще съгледам и вас, несравними
с никой нявгашни мои любими,
достолепни и на старини.

Там са братята ми по перо,
като в топла читалня изкусно –
не по рафтове, а по устни
подредени – с любов, с добро.

Двайсти век бе затънал в кръв,
но познаваше букви и ноти.
Ако случи се, Двайсет и Първи,
да разлистваш ти само банкноти?

Ако случи се да си замесен
от безлюбие и безстрашие,
усмъртяващо скучното щастие
ако всички несрети замести?

Ако фукльо си ти, нахал,
и за нас, дето пуснахме смели
твоя дух от бутилката – въл
се разсейваш и зъб не обелиш?
Ще извикам: така не бива!
Ще пристигна като на нива,
дето камъни съм орал.

В тебе, слово на новия ден,
в изкласилото многогласие
ще нагазя – и клас до клас ще е
там полегнал в поклон пред мен.

КРАЙ

© Евгений Евтушенко
© Надя Попова, перевод от руски

Форматиране: maskara, 2008
Издание: Околчица 2008. Литературно-художествен алманах.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9797>]